

על אי בודד

הרבי נחמן מברסלב

הניצול היחיד מאוניה שנטרפה בים, נסחף והושלך על חופו של אי קטן ולא מיושב. הוא התפלל בלהט לאלוהים שיציל אותו, וכל יום נהג לסרוק את האופק מקצה ועד קצה, אך שום דבר לא נקלט בטווח ראייתו. תשוש, רעב ופצוע, הוא הצליח לבנות לעצמו צריף קטן מעצים שנסחפו אל החוף. לפחות יהיה לו מחסה מחיות טורפות. הוא הכניס לצריף את מעט חפציו שהיטלטלו אתו בים, זה היה רכושו בעולם. באחד הימים, כאשר יצא מצריפו והלך אל היער לחפש מזון, פרצה דליקה וכילתה את ואת חפציו. להבות האש גדלו והתפשטו ואיימו לשרוף את כל היער. עשן שחור היתמר אל על והכול היה אבוד-הצריף, חפציו. הוא גנח וכאב ופנה בכעס לאלוהים - "איך יכולת לעשות לי את זה? איך אתה מביא עלי אסון אחר אסון?" למחרת בבוקר מוקדם, הוא קם משנתו לשמע רעש מנועים של ספינה מתקרבת. היא באה כדי להציל אותו. "איך ידעתם שאני כאן? - שאל את מושיעיו, "ראינו את סימני האש והעשן ששיגרת אלינו...." ענו לו.

קל מאוד להתיימש כשדברים לא קורים כמו שאנחנו חושבים שהם צריכים לקרות. זה אומנם קל אבל אסור להתיימש. כל מה שקורה בעולם הזה קורה עם סיבה, תכלית וכוונה.

ובכל דבר, אפילו הקשה והמכאיב ביותר, צריך לחפש את קצה החוט, המוביל לדבר הבא.

אז לזכור את זה – בפעם הבאה ש"הצריף הדל שלכם נשרף..." זה יכול להיות סימן עשן שנשלח למקום שאליו הוא היה צריך להישלח, כדי להוציא אתכם מאיפה שאתם תקועים, – למקום טוב יותר...